

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 3664

гр. София, 21.11.2023 г.

Върховният касационен съд на Република България, гражданска колегия, I-во отделение, в закрито заседание от осми ноември две хиляди двадесет и трета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ДИЯНА ЦЕНЕВА
ЧЛЕНОВЕ: ТЕОДОРА ГРОЗДЕВА
МИЛЕНА ДАСКАЛОВА

като разгледа докладваното от съдия Даскалова гр. дело № 1726/2023 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 288 ГПК .

Образувано е по касационна жалба на А. В. Ж., чрез адвокат И. С., срещу въззивно решение № 1499 от 07.12.2022г. на Апелативен съд – София, постановено по в. гр. д. № 3849/2022 г., с което е потвърдено решение № 412/08.10.2021 г., постановено по гр. д. № 27/2021 г. по описа на Окръжен съд – Благоевград, с което е отхвърлен предявеният от А. В. Ж. срещу В. А. С. иск за заплащане на сумата от 26 000 лв., ведно със законната лихва, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от записване, възпроизвеждане и разпространение във видеоматериал на телефонен разговор проведен с ищцата без нейно знание и изричното ѝ съгласие в нарушение на чл. 32, ал. 2 и чл. 34, ал. 1 от Конституцията на Република България.

Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на въззивното решение, поради постановяването му в нарушение на материалния закон, поради необоснованост и поради допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Сочи се основанието по чл. 280, ал. 1, т.3 ГПК за допускането му до касационно обжалване.

В изложението по чл.284, ал.3, т.1 ГПК са формулирани следните правни въпроси :

1. Провеждането на телефонен разговор между гражданин и журналист, който е установил това си качество, дава ли право на журналиста да записва и разпространява този разговор без изрично съгласие и разрешение на гражданина? Представлява ли разпространеният разговор от журналиста нарушение на личното пространство на гражданина?

2. Попадат ли телефонните разговори под закрилата на чл. 34, ал.1 от Конституцията на Република България, гарантиращ тайната на кореспонденцията и съобщенията?

В установения от закона срок не е постъпил писмен отговор от ответника по касационната жалба В. А. С.

Върховният касационен съд, състав на Първо гражданско отделение, като обсъди доводите на страните и прецени данните по делото, приема следното:

Касационната жалба е допустима. Същата е подадена от легитимирано лице (ищца по делото), в срока по чл. 283 ГПК и срещу подлежащо на касационно обжалване решение на въззивен съд .

За да потвърди решението на първоинстанционния съд, с което е отхвърлен предявеният иск с правно основание чл. 45 ЗЗД, въззивният съд е приел, че претенцията на ищцата се основава на твърдение за накърняване на правото ѝ на личен живот чрез осъществяване и онлайн разпространяване на записан телефонен разговор, проведен между нея и журналист – чл. 32 от КРБ и за нарушаване на тайната на съобщенията – чл. 34 КРБ. Съдът е приел, че направената с исковата молба квалификация на деянието като накърняващо изискването на чл. 34 КРБ не съответства на фактическите твърдения, съдържащи се в същата молба, тъй като няма незаконно узнаване и оповестяване на лична кореспонденция/лични съобщения (в случая телефонен разговор).

Съдът е посочил, че дължи произнасяне по въпросите дали чрез осъществяването на запис на телефонен разговор ответникът е навлязъл в личната сфера на ищцата и дали записът е осъществен със знанието и съгласието на ищцата.

Съдът е приел, че във Ф. е качен пълният запис на проведения разговор, даващ възможност на възприемащите сами да извлекат информация от разговора, като няма твърдение, че думи на ищцата са изопачени или извадени от контекст.

Въз основа разчетения чрез техническа експертиза текст на записа, съдът е приел за установено, че коментарът в ефир е анонсиран със заглавието "Коя е бизнесдамата от Г. Д., която плаши горски служител с убийство, а пред обществото се прави на светица?", предвид на което е и прието, че анализиранията отношения осветяват битността на ищцата като бизнесдама, а не са в нейното лично качество. Съдът е приел също, че ответникът е изяснил целта на провеждането на разговора – да се оповестят журналистически отношенията между ищцата като бизнесдама и И. Р. по повод станал достояние на местната общественост конфликт, в който е замесена ищцата като принципал на търговско дружество. По време на разговора ищцата не е заявила, че не иска да коментира случая или че ще изрази становище след приключване на разследването, като многократно е заявила, че знае, че разговорът се записва и ще бъде обект на журналистически анализ.

Въззивният съд, позовавайки се на Указанията за запазване на неприкосновеността на личния живот в медиите, съставени от Съвета на Европа, е приел че позицията на определена личност и действията ѝ, засягащи обществен интерес, разширяват възможността за оповестяване на факти от личното пространство на лицето. Направен е извод, че няма противоположност в поведението на ответника, което е подчинено на правилата на журналистическата етика и е форма на реализиране на свободата на словото в името на информиране на обществото по въпрос от обществен интерес.

На основание чл. 272 ГПК въззивният съд е препратил към мотивите на първоинстанционното решение, в което е прието, че ищцата е била наясно, че разговорът се записва и ще бъде отразен (разпространен) и ако не е била съгласна разговорът да се записва или разпространява, е следвало изрично да се противопостави на това.

Предвид тези мотиви на въззивния съд в обжалваното решение, не е налице соченото от касатора основание по чл. 280, ал.1, т.3 от ГПК за допускане на касационно обжалване.

Според разрешението, дадено в т. 1 от Тълкувателно решение № 1 от 19.02.2010 г. на ВКС по т. д. № 1/2009 г., ОСГТК допускането на касационно обжалване предполага произнасяне от въззивния съд по материалноправен или

процесуалноправен въпрос, който е включен в предмета на спора и е обусловил правните изводи на съда по конкретното дело и по отношение на който е налице някое от основанията по чл. 280, ал. 1, т. 1-3 ГПК.

Поставените в т.1 от изложението по чл.284, ал.3, т.1 ГПК въпроси не могат да обосноват допускане до касационно обжалване, тъй като не са във връзка с приетата от въззивния съд за установена фактическа обстановка и направените въз основа на нея изводи. Видно от обжалваното решение съдът не е приел, че разговорът е записан и разпространен без знанието и съгласието на ищцата, а мотивите му са, че ищцата е знаела, че разговорът се записва и ще бъде разпространен, но не се е противопоставила и на база на така приетото съдът е счел, че в случая не е доказано поведението на ответника да е противоправно. Т.е. според въззивния съд в случая противоправно би било поведението на ответника, ако бе установено изрично противопоставяне от страна на ищцата за записване и разпространение на разговора, а не че е било необходимо изрично съгласие, във връзка с което правен въпрос не е поставен.

По втория въпрос също не следва да се допуска касационно обжалване поради липса на общата предпоставка по чл. 280, ал.1 ГПК за допускане на касационно обжалване - същият не е изведен от решаващите мотиви на въззивния съд. Извод, че телефонните разговори не попадат под закрилата на чл. 34, ал.1 от Конституцията на Република България не е правен от въззивния съд. Съдът е приел, че разговорът, проведен между страните по делото, не е бил личен и няма незаконно узнаване и оповестяване на лична кореспонденция/лични съобщения (в случая телефонен разговор).

Поради липсата на общата предпоставка по чл. 288, ал.1 ГПК за допускане на касационно обжалване не следва да се извършва преценка за наличието на специалната такава по чл. 280, ал.1, т.3 ГПК.

Не е налице и основанийето за допускане на касационно обжалване по чл. 280, ал. 2, предл. 3 ГПК – очевидна неправилност на въззивното решение. За да е налице очевидна неправилност на решението като предпоставка за допускане до касационен контрол по чл. 280, ал. 2, предл. 3 ГПК, е необходимо неправилността на решението да е дотолкова съществена, че да може да бъде констатирана от съда само при прочита на решението, без да е необходимо запознаване и анализ на доказателствата по делото. Обжалваното решение не е очевидно неправилно: не е постановено нито в явно нарушение на материалния или процесуалния закони /такова нарушение, което да е довело до приложение на законите в техния обратен, противоположен смисъл/, нито извън тези закони /въз основа на несъществуваща или несъмнено отменена правна норма/, нито е явно необосновано с оглед правилата на формалната логика. За да постави решението си, съдът е приложил относимите към спора норми в действащите им редакции и съобразно с техния точен смисъл. Изводите, до които е достигнал съдът, не са в противоречие с правилата на формалната логика и в този смисъл не са явно необосновани. ВКС намира, че не са налице и останалите основания по чл. 280, ал. 2 ГПК за служебно допускане на касационното обжалване на решението: Няма вероятност решението да е нищожно или недопустимо. Същото е постановено от съд в надлежен състав; в пределите на правораздавателната власт на съда; изготвено е в писмен вид и е подписано; изразява волята на съда по начин, от който може да се изведе нейното съдържание; постановено е по редовна искова молба и по предявения иск, без да са били налице процесуални пречки за разглеждането му.

По изложените съображения, съставът на Върховния касационен съд на РБ, Гражданска колегия, първо отделение

О П Р Е Д Е Л И:

НЕ ДОПУСКА касационно обжалване на въззивно решение № 1499 от 07.12.2022г. на Апелативен съд – София, постановено по в. гр. д. № 3849/2022г. Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: